

DIANA MONICA BUCIUMAN

Prefață: Pamfil Bîlțiu

SUFLET RĂNIT

O POETĂ A IUBIRII ȘI NELINIȘTIILOR

La Monica Diana Buciuman totul pare că se concentrează în actul de a scrie poemul. Livrescul, bucuria de fantază, jocul minții agere, reveriile erosului cad copleșite de un simț elegiac puternic și de o neliniște ce vine din adâncul existenței sale. „Sunt vinovată c-am lăsat să cadă, / Peste cuvinte burnița tristeții, / Și-acum îți scriu cu gânduri de zăpadă, / Pe care nu le-aud decât pereții. / Sunt vinovată că am strâns în mine, / Pietrișul alb al clipelor ce dor, / Ca lacrima ce n-a putut să nască, / În zi de sărbătoare un izvor” (vinovăție). Descoperim în producția poetei o tentativă de a sugera, prin muzicalitatea versurilor, o anume stare sufletească, o împăcare cu sine și cu lumea. De aceea și poezia ia uneori accente interogative, ridică întrebări. „Cum voi răzbi spre zorile spinoase, / Ale unui țel înalt, măntreb mereu? / Când mă lovesc de marginea tăioasă, / A neputinței mele dragul meu!” (Țel nobil). Poeta pune în prim-plan confesiunea. Nu este o jeluire a răului, a durerii, a eului ci este prezentă o meditație asupra lor. Poeta nu este una de esență pur sentimentală, ci caută intens să-și intelectualizeze trăirile. „Astfel pe suferința păgână ape-or crește, / Spălând fecunditatea mizeră a unei ierbi, / De-a nourilor cuget oglinda se topește, / În anotimpuri albe renașterea-i de cerbi” (Suferință păgână). „Prin fisuri de sunet bucuria-ți treci, / Pălmuind cu flăcări temple ruinate, / Înăuntrul sortii șuier de poteci / Așteptând să curgă-n ora care bate”. (Romantică)

Poezia e pentru Monica Diana Buciuman nu numai mărturie și confesiune, ci în același timp creație. Grija pentru îmbinarea de cuvinte, limpezimea imaginilor, pentru fluiditatea versurilor, pentru selecția metaforelor sunt principalele calități ale poeziei sale. Versul are la ea o fluentă afectivă.

Lirismul volumului „Suflet trubadur” este unitar și are deschidere către marile teme ale poeziei. Întâlnim în cuprinsul volumului o poezie conceptualizată pe ideea de moarte, temă eternă în lirică. „Voi cădea odată din mine, / După mine altcineva va urma, / Moartea mea va fi poarta sub care, / Alți oameni se vor săruta. / Fulgi de stea se vor stinge în lacrimi, / Un izvor va sfârși undeva, / Amintirea mea va fi rană, / În cei ce mă vor căuta. (Rana amintirii).

Temele de meditație sunt tratate prin dezvăluiri de mare trăire și sinceritate. „Limpezi doar ochii-mi vor rămâne / Să-și înrămeze veghea-ntr-un înger fără chip; / Se vor zdrobi-n pustie oglinzile livide / Fără să lase dăre de rouă pe nisip” (Doar ochii).

Cu aceeași sinceritate meditativă tratează scurgerea ireversibilă a timpului. Aici poeta e mai bacoviană, poezia ei vizează decadența. „Ce repede-apune frumusețea / Și înserează ridurile-n noi! / Curând vom semăna cu niște cuiburi / În care se înfig unghii de ploi. / Și vom simți cum crește mucegaiul / În colțul nesfârșitului ecou, / Când ne-om roti spre o altă depărtare / Ca zborul înăuntrul unui ou”. (Frumusețe apusă).

Tema vinovăției și a căderii în lume este tratată și ea cu aceeași sinceritate debordantă. Eul poetei este adus în prim-planul meditației. „Sunt vinovată că am strâns în mine, / Pietrișul alb al clipelor ce dor, / Ca lacrima ce n-a putut să nască, / În zi de sărbătoare un izvor. / Sunt vinovată că mi-am dus de mână, / Înspre aiurea cel mai frumos vis, / Și l-am împins într-un adânc de toamnă, / Să putrezească-n frunze de cais”. (Vinovăție).

Poeta a rămas adolescența cu sentimente pure, ultragiată de ciocnirea cu viața nedarnică cu ea. „Iertându-mă vei înțelege poate, / Că m-am pierdut de mine, nu știu unde; / Azi sunt numai înghețul nevăzut / Din miezul unui zbor ce mă ascunde. / Și

voce n-am destulă să mă strig / Din spațiul orb în casa unui nume / Mă-ncercuiesc doar dimineți de frig, / Năluci încercănate ce s-au întors din lume". (Speranțe în ascunziș).

Aspirația către puritate rămâne la poetă nealterată și o caută înăuntrul lucrurilor. „Te văd umblând desculț ca o nălucă / Pe-un drum de apă ce se varsă-n cer, / Și pașii tăi se rotunjesc de lună / Ca de uitare vorbele ce pier. (Suflet pustiu).

Suferința este la poetă monologată și incantatorie. „Sporind în ceasul inimii pustiu / Ce chin e să te am numai în gând / Când vii pribeag dintr-un olimp de ceară / Pe pârția legendei lunecând". (Suflet pustiu).

Aspirațiile și frământările poetei nu sunt numai incantație ci iau aspect de rugă directă. „Doamne, dă-mi putere, pașii nu mi-i frânge, / Nu stârni în mine vise, fără zbor! / Căci singurătatea din oglindă plânge, / În descânt sălbatic trandafirii mor. / Numai pentru Tine sufletul meu cată, / Să se-nalțe iarăși în lumini celeste / Și umil și gingaș cum n-a fost vreodată, / În aroma nopții lacrimă-nflorește". (Rugăciune).

Meditația la poetă capătă uneori profunzime și asta pentru că în poezie nu investește numai sensibilitate din belșug ci și agerimea gândirii proprii. „Și-n ceasul de lumină și nemoarte / Icoanele din lacrimi amuțesc / Și mâinile de trudă-ngenuncheate / Pe piepturi de zăpezi se risipesc". (Meditație). „Din ceștile speranței, / ne bem existența, / cutremurați de frisoane bizare, / strivitoare e pânda / ce ne foșnește-n auz". (Cafea amară).

Poeemele Monicăi Buciuman sunt pătrunse, de un noian de neliniști, în care spiritul întâlnește cauzalitățile obscure, necunoscutul. Pe cât de liniștită este poeta față de semeni și cu semenii din jur, pe atât de mare este neliniștea ei din poezie care

o definește integral. Ea face parte dintre acei poeți care scriu intens despre tristețe, singurătate într-o manieră dezinvoltă. Uneori sentimentele răbufnesc către orizonturi mai încrezătoare. „Să viscolim arzând de drag și ură / Pe-o margine de suflet înghețat / Să ne lovească viața peste gură / Cu funii lungi de cântec înstelat”. (De drag și ură).

Volumul ne dezvăluie fațetele interioare ale poetei. Este în el și autobiografie. Meditațiile sunt ale unei femei care știe poetiza bine viața.

Dacă în prima parte a volumului ne întâmpină o poezie de esență existențială, cu un logos al eului trăit și redat intens, cu o pasionalitate caldă, în cea de-a doua lui parte își scrie cu slovele muiate-n foc poemele iubirii cum ar zice Octavian Goga.

Ceea ce se remarcă în aceste poezii este tonul sentimental, modul în care ele polarizează în jurul dragostei neîmplinite, cu iluzii, cu așteptări zadarnice, cu îndoieli, cu speranțe și incertitudini. „Din ape de oglindă neștirbită / Mereu tot mai aproape de cuvinte / Vom coborî iubirea ne-implinită / Cu sfeșnicul de lacrimă fierbinte”. (Tandrețe). „Tu treci prin somnul meu ca un descânt, / Ești plugul de pustiu ce trupu-mi ară, / Vopsind cu brumă restul de pământ, / Pe care-l poartă timpul subsuoară. / Cu aripi necuprinse îmi scrii târziul crez / Când spicele-ndoielii așteaptă secerate / Îmi storci în păr agrafa luminii să visez / Că sunt fântâna care-ntr-o lacrimă se zbate”. (Visare).

Sentimentalitatea este la poetă mereu însoțită de răbufniri de intoleranță și neîmpăcare, iar sentimentul este redat în plenitudinea trăirii sale. „Dulceața vocii tale o presimt / Cum se-mprăstie clară în mine / De parcă s-ar scurge din stupi de lumini / Când mă umple toată de tine” (Numai dragostea ta). „Ți-aș arăta femeia născută pentru tine / Ce te-ar iubi sălbatic într-un decor festin, / Dar îmi oprește gestul în aer nu știu cine? / Și iar mă

simt povară pe-un umăr de mălin". (Teamă de iubire).

În poemele iubirii poeta pune mai multe teme de reflecție: neîncrederea, durerea și teama apoi îndemnul: „Iubește-mă nebun abstract de toate / Zvârlind în limba toamnelor tocite / Iubirea care-n glezne ne mai bate / Ca un sonet de frunze învechite". (Îndemn).

„Suflet trubadur" este un volum care propune o poetă de aleasă sensibilitate, ne dezvăluie un talent, care știe investi în poezie sensibilitate, gândire, trăire. Este un volum cu care debutează semnificativ în arena poeziei actuale.

Pamfil Bilțiu

DESTIN

**Un amănunt ca o pedeapsă vie
A doua zodii ce adastă-n toamnă
Pe-o copie de frunză vineție
Un amănunt din toate mă condamnă.**

**Nepăsători destinului în care
Ne azvârlise-n brațe omeneste.
În miezul zilei înflorind de soare.
Ciocnind fluidul vieții în ferestre.**

**Noi ne iubeam cu atâta-nflăcărare
În strigătul cuvintelor cernute.
Era atunci un loc pentru o cărare
Și-un râu advers cu orizonturi mute.**

**Ne aruncam prelungi netemători
În undele-i nespus de răsfățate
Aveam pe umeri tatuat un zbor
Și-n păr urme de buze înstelate.**

De tine nu mai știu și-i prea târziu

**S-a stins în cuget flacăra curată
Lăsându-mă pe țărmuri de pustiu
Să cresc asemenea ierbii-nsingurată.**

VINOVĂȚIE

**Sunt vinovată că am strâns în mine
Pietrișul alb al clipelor ce dor
Ca lacrima ce n-a putut să nască
În zi de sărbătoare un izvor.**

**Sunt vinovată că mi-am dus de mână
Înspre aiurea cel mai frumos vis
Și l-am împins într-un adânc de toamnă
Să putrezească-n frunze de cais.**

**Sunt vinovată c-am lăsat să cadă
Peste cuvinte burnița tristeții
Și-acum îți scriu cu gânduri de zăpadă
Pe care nu le-aud decât pereții.**

ȚEL NOBIL

**Cum voi răzbi spre zorile spinoase
Ale unui țel înalt mă-ntreb mereu?
Când mă lovesc de marginea tăioasă
A neputinței mele dragul meu!**

**Cum voi sădi-n nemoarte poezia
Trecând-o prin lăuntrul ființei mele?
Când tot ce-adun e doar închipuirea
De-a curge ca un viscol printre stele.**

SUFERINȚĂ PĂGÂNĂ

**Astfel vom fi egali - fântâni arteziene -
Afuziuni plăpânde, fugare-n orizont.
Și aburii de cetini ne vor prescrie-alene
Divină legea firii de care-om ține cont.**

**Astfel pe suferința păgână ape-or crește
Spălând fecunditatea mizeră a unei ierbi
De-a nourilor cuget oglinda se topește
În anotimpuri albe renașterea-i de cerbi.**

**Și astfel, ca nicicând un ideal de vară.
Ne va uni-n sonore iluminări de stea
Renașterea aceasta azi poate să ne ceară
Pe libertatea sfântă noianele de nea.**

ROMANTICĂ

**Prin fisuri de sunet bucuria-ți treci
Pălmuind cu flăcări temple ruinate.
Înăuntrul sorții șuier de poteci
Așteptând să curgă-n ora care bate.**

**Jerbe-nlăcrimate, colb învăpăiat
Blânde reculegeri dintr-un mai semantic.
Spre cetatea vieții visului curat
Îți presară calea cavalier romantic.**

**Respirat de calmul curgerii rămâi
Pe obrazul umbrei mască ne-ntinată.
Cu priviri tăioase clipa s-o mângâi
Descuind din lucruri viața încă o dată.**

RANA AMINTIRII

**Voi cădea odată din mine.
După mine altcineva va urma.
Moartea mea va fi poarta sub care
Alți oameni se vor săruta.**

**Fulgi de stea se vor stinge în lacrimi
Un izvor va sfârși undeva
Amintirea mea va fi rană
În cei ce mă vor căuta.**

**Nu vor ști însă-n ce loc
Mă răsfir peste crini de zăpadă
Și de greieri în păr mi se coc
Și de pot depărtări să mă vadă.**

**Numai ropotul ploii târzii
Îmi va umple craniul cu timp
Să-mi viseze-n orbite lumina
Unui alt neștiut anotimp.**

MOARTE TRIUMFALĂ

**O moarte triumfală ne pândește
Prin geamul subțiatului destin
Hai pune-ți haina lacrimii celestă
Pe umerii acestui timp străin!**

**Și învață-mă sărutul de adio!
Să pot urca spre mine surâzând
Pe scara lunecoasă a unui țiipăt
Sub zările de dincolo de gând.**

MEDITAȚIE

**Un muc de stea mai fumegă-n câmpie
Și marea se răstoarnă în cocori
Semintele te așteaptă-n agonie
Cu bobii de rouă mari să le-nfiori.**

**Și-n ceasul de lumină și nemoarte
Icoanele din lacrimi amuțesc
Și mâinile de trudă-ngenuncheate
Pe piepturi de zăpezi se risipesc.**

FRUMUSEȚE APUSĂ

**Ce repede apune frumusețea
Și înserează ridurile-n noi!
Curând vom semăna cu niște cuiburi
În care se înfig unghii de ploi.**

**Și vom simți cum crește mucegaiul
În colțul nesfârșitului ecou.
Când ne-om roti spre o altă depărtare
Ca zborul înăuntrul unui ou.**

LACRIMI REVĂRSATE

**Prelungă floarea lutului te-absoarbe
Într-un veșmânt de lebedă albastru
Cu lacrimi revărsate noaptea oarbă
Te-adoarme legănându-te-ntr-un astru.**

**Și peste ani din chipul tău curat
Rămâne doar un pumn adânc de soare
Pe-un țărm opal de nuferi unde bat
Cununile de valuri călătore.**

**Frunzișurile ning deasupra ta
Un cânt de perle cu miros de fluturi
Și tu respiri din fiecare stea
Un vis prelung luat din începuturi.**

**Căci trecerea ți-e doar o împlinire
Un fel de lună-n pântecul luminii
Când tremură în noaptea de iubire
Luceferii pe care-au crescut spinii.**

VEȘMÂNT DE NUNTĂ

**De-acum ești numai cântec pe un tărâm cu
fluturi**

**Și te respiră seva din ceasurele-albastre
Suind în tine câmpul de floare ce ți-l scutur
Dintr-un veșmânt de nuntă înlăcrimat de astre.**

**Și-ți picur peste tâmpile din creanga lunii-o rază
Când te vei cerne lină pe-un țărm necunoscut
În părul tău de vrajă toți îngerii se așază
Să ti învelească somnul cu aripi de sărut.**

IROSIRI

**Ne irosim menirea în trudă și durere
Spre asfințit ulcioare de întrebare cresc
Din lutul ființei noastre crăpat de priveghere
Când vocea nu ne-ajunge să spunem: te iubesc!**

**Pârjol de neodihnă ni-s mâinile ce cară
Singurătăți prezise de-un ghioc mușcat de ploi
Fără să bănuiască că nu vor fi în stare
Să îmblânzească cobra pustiului din noi.**

TEAMĂ

**Viermuiesc pe prundul tăcerii.
Scoici de-amintiri străvezii.
Și șubredă-i scara uitării.
Urcată de pași de stafii.**

**Se sprijină timpul în cârje
Plouat cu semințe de înger.
Cum să-mi salt peste munții de griji.
Inima ca să nu sânger?**

**Cum să fiu când lacul de frig.
Pân' la os avid mă pătrunde.
Și gândul mi se face fluid.
După zidul surpat ce-l ascunde.**

UITAREA ÎN CUVINTE

**Cuvintele alunecă-n uitare
Trestii subțiri pe dinăuntru goale
Să mângâie pustiul înflorit
Ca o ruină albă de petale.**

CAFEA AMARĂ

**Din ceștile speranței.
Ne bem existența.
Cutremurați de frisoane bizare.
Strivitoare e pânda
Ce ne foșnește-n auz.**

VISARE

**Tu treci prin somnul meu ca un descânt
Ești plugul de pustiu ce trupu-mi ară
Vopsind cu brumă restul de pământ
Pe care-l poartă timpul subsuoară.**

**Cu aripi necuprinse îmi scrii târziul crez
Când spicele-ndoielii așteaptă secerate
Îmi storci în păr agrafa luminii să visez
Că sunt fântâna care-ntr-o lacrimă se zbate.**

MERGEM

**Mergem încărcându-ne cu vreme
Coșurile oaselor fragile
Fiare însetate și flămânde
De singurătățile sterile.**

RUGĂCIUNE

**Doamne, dă-mi putere, pașii nu mi-i frânge!
Nu stârni în mine vise, fără zbor!
Căci singurătatea din oglindă plânge
În descânt sălbatic trandafirii mor.**

**O, ce greu mă rupe toamna dintre frunze!
Stingheresc banale mâinile de fum.
Numai pentru Tine, Doamne, mai am buze.
Să îngân o rugă palidă pe drum.**

**Numai pentru tine sufletul meu cată.
Să se-nalțe iarăși în lumini celeste
Și umil și gingaș cum n-a fost vreodată.
În aroma nopții lacrimă-nflorește.**

COMOARA FRUMUSEȚII

**Ce rar se-ntâmplă să descoperi
Comoara frumuseții din sufletul cuiva!
Când trec pe lângă tine măști pictate
Cu chipurile supte de o tristețe grea.**

**Ce rar se-ntâmplă să-ntâlnești
Un codru de lumină abia intrat în vară.
În care să te-aștepte cineva
Să-ți lustruiască aripa de ceară.**

NU SUNT UN CHIP CIOPLIT

**Să nu-ți faci chip cioplit din mine
Și nici ofrande-n nișe să nu-mi pui
Din cupa frumuseții-atât rămâne
Un răsărit lichid de măști verzui.**

**Nu da acestui chip cioplit drept lucru
Azurul ce te pierde în abis
Ci uită-mă mai bine printre lucruri
Să sângerez în coasta unui vis.**

**Consolatoare o vopsea de zgură
Va șterge în zigzag lumini de fluturi
Se vor așterne tainic peste gură
Iertările ce mestecă săruturi.**

SPERANȚE ÎN ASCUNZIȘ

**Iertându-mă vei înțelege poate.
Că m-am pierdut de mine nu știu unde
Azi sunt numai înghețul nevăzut
Din miezul unui zbor ce mă ascunde.**

**Și voce n-am destulă să mă strig
Din spațiul orb în casa unui nume
Mă-ncercuiesc doar dimineți de frig
Năluci încercănite ce s-au întors din lume.**

SUFLET PUSTIU

**Te văd umblând desculț ca o nălucă
Pe-un drum de apă ce se varsă-n cer.
Și pașii tăi se rotunjesc de lună
Ca de uitare vorbele ce pier.**

**Sporind în ceasul inimii pustiu
Ce chin e să te am numai în gând
Când vii pribeag dintr-un olimp de ceară
Pe pârția legendei lunecând.**

**Să îmi aprinzi sub gheața amintirii
Un anotimp de lacrimă și dor
În nopțile ce-mi leagănă mâhnirea
Și-mi țipă în urechi și zeii mor.**

DOR NEVINDECAT

**Te duci așa cu o aură pe creștet
Peste nisipul timpului hain
Să îți auzi galopul cărnii veșted
Când treci prin lume, călător străin.**

**Te duci așa de dor nevindecat
Ca iarna ce-a fugit dintr-un colind;
Și viața ta-i un rug însângerat.
Pe care calcă îngerii plângând.**

IUBIRE FRÂNTĂ

**Când nu mai ai pe cine să iubești
Și-ți rătăcești sămânța în pustie
Și lumânări de greier te pândesc
Să îți aprindă inima târzie...**

**Când nu mai ai pe cine să aștepti
Și se-adâncește liniștea în tine
Ești casă bătută de năluci
În care numai vântul galben vine.**

IUBIRE APUSĂ

**Ninge potolit pe viață și pe moarte
Te chem să vii pe malul răvășit
C-un cimitir de felinare sparte
Să ne-ngropăm iubirea în nisip.**

**Și în rostogolire să ne spele
Oceane de luceferi nenăscuți
Să ne miroase lacrima a stele
Când vom pluti pe pietre nevăzuți.**

**Tăceri de cuci să ardă nefiresc
Topind zăpada îngropării noastre
Când pleoapele de spini ne înfloresc
Și apasă-n noi, ca-n mărire sihastră.**

SUFLET RĂNIT

**Să nu mai numeri zilele ce zboară
Palide păsări înspre nicăieri!
Nu-ți fie frică, nimeni n-o să-ți ceară
Să scormonești în rana dinspre ieri!**

**Se face toamna cailor cenușă.
Pe șei subțiri de aer tremurând;
Mai bine uită-ți mâna-ntr-o mânășă
Să încălzească fața altui timp!**

DORINȚĂ

**Nu-mi cere să te-alung spre niciodată!
Chiar dacă n-ai mai îndrăzni să speri.
Că-ți vei așterne dragostea vreodată
Ca pe-un covor de raze peste seri.**

**Nu-mi spune să te uit printre corăbii.
Ce nu se-ntorc din somnoroase mări;
Chiar dacă între noi sunt râpi de ceață.
În care fierb atâtea depărtări.**

CONFESIUNE

**Nu te cunosc decât atunci când plângi
Înveșmântat în flăcări, în lumini
Tresari mușcând din podul palmei stângi
Râul de sânge presărat cu crini.**

**Și ne visăm în noaptea de zăpadă
Cum stăm pe maluri păsări ce se zbat.
Sub lama născocită ce poate să ne cadă
Chiar și peste gâtul iubirii speriat.**

**Tu mă cuprinzi cu aburi ce încă licăresc
Pe prundul adormit sub valuri de târziu.
Și drumul ni se pare atât de-mpărătesc!
Căci ducem fiecare în coaste un pustiu.**

**Dar frică mi-e că voi muri pe drum
De-atâta plâns pierdut într-o fântână
Ia-ți caii tăi de lemn și fugi acum
Cât moartea ta îți mai întinde-o mână!**

TRISTEȚE ÎN DOI

**Se întetește viscolul din oase.
Pătate-s amintirile cu frig.
Mătasea serii fumegă sfioasă
Pe gleznele zăpezii când te strig.**

**Se reazemă de noapte răbdătoare
Neîmblânzite haite de dihăanii;
În inimă iubirea astăzi moare.
Hălci de iluzii sângeră pe sănii.**

**Nu mai există-ntoarcere spre noi.
Șampania va curge; ce răsfăț!
Ne dezbrăcăm de lacrimi; suntem goi
La masa prihănitului ospăț.**

AMINTIRE

**Îți amintești zăpada cireșilor prea scurtă
Neașteptat de albă căzută-n palma ta.
Cernându-se-n uimirea luminii desfăcută
Întârziind obrazul iubirilor din ea?**

**Când te-ai oprit, pășisem odată peste veci;
Din nou un nour vânat și risipit de ploaie.
Trântind înviorat sub glezne reci
Sărut de greier stors dintr-o văpaie.**

**Ca printr-o adiere cu sâmburii striviți.
Drumul sfârșise marea cu unduiri întoarse;
Și-un înger pal din cărnuri de nuntă înflorit
Scurgea botezul fumurilor arse.**

**Îți amintești de lucrurile simple
Care veneau spre noi când le chemam?
Când șarpele visării ne dezmierda pe tâmpile
Și doar unul pe altul ne aveam?**

POVEȘTI ARZÂNDE

**Am să te-adun din lanul iluziilor coapte
Să te respire vântul iubirii pe-nserat
Și să-ți citească visul în fiecare noapte
S-auzi cum ard în tine povești cu-adevărat.**

**Și, dacă vreodată putea-vei să-mi întinzi
O mână ce se lasă de-o vrajă biciuită.
Doar dinții din săruturi se vor privi-n oglinzi
Să se ascută tainic de apa limpezită.**

**Și dacă din miresme vom împleti o scară
Ca să urcăm lumina din noi spre eternitate.
O vreme ne-or rămâne cuvintele afară
Prin iarba unei veri să alerge-mbrățișate.**

PÂINEA IUBIRII

**Să muști din pâinea fragedă a iubirii
Descoperind o puritate-anume
Ce-ți cotopește inima și gândul
Și te înalță dincolo de lume.**

**Să crezi că într-o zi călcând pe moarte
Vei alerga spre zorii veșniciei
Ducând în dinți o flacără de vis
Și-n pleoape plânsul alb al poeziei.**

CĂUTARE

**Te caut iar învinsă de patimă și dor
În necuprinsul zărilor albastre
Când marea-aprinde candelă de scoici
Peste nisipul inimilor noastre.**

**Uniți în doi ce-aproape sunt de tine!
Și părul tău miroase azi a vânt
Îți torn pe suflet lacrima din mine
Prelinsă dintr-o clipă de pământ.**

**Îți mângâi chipul cu privirea lină
Fără să știu pustiul ce mă-ncăpe
Tu ești în trupul meu ca o lumină
Ce-a izbucnit din cântece de ape.**

**Îți simt aroma fremătând pe buze
Și visul sună-n noaptea de aramă
Peste orașul îmbrăcat în frunze
Un răsărit de rugă se destramă.**

TEAMĂ DE IUBIRE

**Plouă cumplit peste poteci umile
Cu frunze otrăvite de-un cântec neștiut
Și nu-ndrăznesc s-acopăr distanța dintre zile
Cu mantia de rouă a unui început.**

**Ți-aș spune-nfiorată ești totul pentru mine
Dar mă-ngrozește foamea și setea ta de joc
Când îmi arunci în față cuvintele jivine
Să-mi pipăie obrazul cu dinții lor de foc.**

**Ți-aș arăta femeia născută pentru tine
Ce te-ar iubi sălbatic într-un decor festin
Dar îmi oprește gestul în aer nu știu cine?
Și iar mă simt povară pe-un umăr de mălin.**

ALEASĂ DE ÎNGERI

**Bat inimile noastre.
Ca două limbi de frunze.
În ceasul de rugină al toamnei.
Ce se cufundă-n risipă
Și nu știu, de unde.
Vine spre noi.
Atâta aer fierbinte.
Să ne mângâie chipurile
Și gesturile neterminate
Și nu știu: De ce.
Dintr-o mare de îngeri
M-ai ales tocmai pe mine?**

NUMAI DRAGOSTEA TA

**Dulceața vocii tale o presimt
Cum se-mprășteie clară în mine
De parcă s-ar scurge din stupi de lumini
Când mă umple toată de tine.**

**Pe prundul vieții ud de-ntâmplări
Numai dragostea ta mă reține
Când se mișcă în pântecul sorții cărări
Ce au purtat bucurii spre ruine.**

AICI AMÂNDOI

**Suntem aici spunându-ne pe nume
Sub cerul vieții străbătut de ploi
Masându-ne cu creme de surâsuri
Privirile ce s-au golit de noi.**

**Suntem aici întorși de nicăieri
Dorindu-ne mai mult ca niciodată
De parcă mâine totul s-ar sfârși
Și ne-ar străpunge-o liniște ciudată.**

REÎNTOARCERE

**Mă reîntorc din nou înfiorată
Cu sufletu-n genunchi spre a te iubi
Pe culmea dimineții-mbrățișată
De fluviul înpumatei reverii.**

**Mă reîntorc iubite renăscând
Ca Phoenix din propria-i cenușă.
Egală cu un foșnet de rază tresărind
C-o să ne bată veșnicia-n ușă.**

SCRISOARE

**Îți scriu pe o petală de lună-njunghiată
Cu așchii de lumină desprinse din viori
Când îngerul iubirii spre tine-o să mă poarte
Să îți îmbrac fereastra privirii în culori.**

**De-o să mă-nchizi în vise cu lacăte de tremur
Îngemănite flăcări ne-or lumina sfioase
În inimă stârnite fărâme de cutremur
Când pietrele tăcerii de-un dor se lasă roase.**

**La masa nevăzută a timpului hain
Când licăriri de clopot s-or afunda-n departe
Vom închina, iubite, cu cești de aburi vin
Și limbi de veșnicie vor ninge peste moarte.**

REVERIE

**Am gustul tău pe limbă orice-aș face
Nu reușesc de tine să mă îndepărtez
Ne cățărăm buimaci sub zărilor sărace
Pe muntele sticlos a unui crez.**

**Din când în când îmi ațipești în suflet
Cum ațipește marea în scrum de pescăruși
Dar te trezesc c-un răsărit de aripi
S-auzi cum vin spre noi îngerii de pluș.**

DOAR OCHII

**Limpezi doar ochii-mi vor rămâne
Să-și înrămeze veghea-ntr-un înger fără chip
Se vor zdrobi-n pustie oglinzile livide
Fără să lase dâre de rouă pe nisip.**

**Și ca-ntr-un joc cu pânze de păianjen
Voi năvăli spre dincolo devreme
Fără s-aud cum sar păduri de plânset
Din sâmburii albastrelor poeme.**

DE DRAG ȘI URĂ

**De-atâta alb intrăm bolnavi în iarnă
Prin sticla aburitelor cuvinte
Un spațiu clătinat de zei ne toarnă
Zboruri lăptoase-n lacrima fierbinte.**

**Și viscolim arzând de drag și ură
Pe-o margine de suflet înghețat
Să ne lovească viața peste gură
Cu funii lungi de cântec înstelat.**

DURERE ASCUNSĂ

**Nespus de mult mă doare să te știu
Orbecăind prin bezna iluziilor singur.
Cărând pe brațe vreascuri de târziu
Când seacă râul soarelui din muguri.**

**Nespus de mult m-apasă lipsa ta
De parcă totul se transformă-n rană.
Și nu mă pot cu inima semna
Pe sângele iubirii ce mă cheamă.**

VINE O ZI

**Vine o zi în care va trebui să ierți
Cu sufletul întors către iubire
Să-ți faci bilanțul vieții să înduri
O toamnă înmuiată-n nesfârșire.**

**Vine o zi în care va trebui să-ți lași
Cuvintele afară pe pietre să viseze
Cum un mormânt visează-n alt mormânt
Singurătatea lumilor obeze.**

ÎNTREBĂRI

**De ce nu ai avut atunci putere
Să lupți pentru iubire și să speri?
Și mi-ai întins doar poduri de tăcere.
Să îmi rănească pasul efemer?**

**De ce-ai crezut că vremea o să-ți șteargă
Prezența mea din fiecare gând
Și-ai să revii în jungla lumii largă.
Nepăsător precum un vânt flămând?**

**De ce-ai trăit cu atâta-nversunare.
Și nu te-ai smuls din apriga-ți risipă.
Când mai puteai salva de la înec.
Din rostul tău poate încă-o aripă?**

HAI SĂ FUGIM

**Iubitul meu hai să fugim în munți
În sania tăcerii de cleștar
Ne pice blând luceferii pe frunți
Iviți din ruga nopților de jar**

**Cuprinși de sete astfel vom porni
Spre o duminică mereu a noastră
Să te iubesc și să mă poți iubi
Pe-o pârtie de liniște albastră**

**Să-mi desenezi pe piscuri de lumină
Urma miresmei ce mi-o lași pe buze
Și freamătul ce mi se frânge-n mână
Ca un buchet îngălbenit de frunze.**

NEÎNCREDERE

**Poate că nu te-ai mistuit de tot
Și mă aștepti pe pragul unui mâine
Dacă-aș putea aș trece acum înot
Râul din rai să mă întorc la tine.**

**Și ți-aș aduce-n pumnii de nisip
Sărutul unui zbor de-nveșnicire
Să îți topească spaima de pe chip
Să nu mai fi barbară nălucire.**

SINGURĂTATE

**Nu mă-ntreba de ce singurătatea
E patu-n care veșnic voi dormi
Alături de cuvintele bolnave.
Ce n-au mai încăput în poezii!**

**Sunt prea departe, încă prea departe
De tot ce-nseamnă astăzi a trăi;
Să mă privesc cum mă desprind de mine.
Fără să-mi pară rău că voi muri.**

DESTĂINUIRE

**Nu vă acuz, prieteni, de nimic!
Chiar dacă uneori sunteți răcoarea
Ce-mi iscodește eul cu ghimpi de înserări
Și-mi umple de-ndoială așteptarea.**

**Aș fi poate o alta fără voi
Și n-aș simți pe gânduri cum se-așază
Cununa-nvolburată a durerii
Prin care nu mai trece nicio rază.**

**Vă mulțumesc, prieteni, și vă iert.
Așa cum toamna cruță o cetate
În care locuiesc îngeri târzii.
Închiși în sâmburi de eternitate.**

ÎNTREBARE...

**Voi nu vedeți că nu sunt o păpușă
Atrasă de un joc de mâini subțiri
Ce-și leagă așteptările de-o ușă
Pe care intră numai năluciri?**

**Voi nu vedeți că-n mine scânteiază
Marmura albă a soclului visat.
Pe care mai dansează o amiază
Strângând în brațe-un soare vinovat?**

NINGERE

**Să mă rotesc, cu tine, sub zărilor de ceață.
Când iarna mă îmbracă, c-o rochie de fulgi
Și luna patinează pe-o aripă de gheață.
Să nu mai vrei, iubite, din vis să mă alungi.**

**Să-ți treci prin părul negru ce-mi lunecă pe
masă**

**Botezul mâinii albe, ce freamătă durut.
Deasupra unui zbor, când vraja luminoasă
Aprinde-n curcubeie oglinda de sărut.**

TEAMA DE TOAMNĂ

**Înmiresmate ploi își pierd aura
Sticlește iarba-n ochiul unei stele
Simt cercul spaimei dându-se de-a dura
Pe coridorul strâmt al ființei mele.**

**Zdrobite-n dinți cuvintele pocnesc
Când lemnul crud ascunde-o vioară
Ce-și limpezește cântecul ceresc
Într-un adânc de lacrimă amară.**

TANDREȚE

**Ne vom privi cu suflete de flori
Fără sfârșit vom prinde rădăcini
În zorile nestinsei sărbători
Ce picură ca sâmburi de lumini.**

**Și-n ape de oglindă neștirbită
Mereu tot mai aproape de cuvinte
Vom coborî iubirea ne-mplinită
Cu sfeșnicul de lacrimă fierbinte.**

**Și, picurând în pierdere și-n oră.
Vor asfinți pe țărmuri neîntoarse
Cenușile de vis ce mai devoră
Din restul cărnurilor noastre arse.**

**Căci viața nu-i decât o ironie
Trădarea noastră pe un pumn de soare
Zidită pe o arșiță pustie
Și-atât cât poate duce fiecare.**

ÎNDEM

**Iubește-mă-n luceferi de tortură
Ocean bătut în cuie mari de flori
Și-n răstignirea toamnelor de zgură
Presară iar câmpii de stea și sori.**

**Iubește-mă nebun abstract de toate
Zvârlind în limba toamnelor tocite
Iubirea care-n glezne ne mai bate
Ca un sonet de frunze învechite.**

**Iubește-mă, înmoaie-mă-n cuvinte
Dând flăcărilor aripi de cristal
Când lacrima ți-o beau așa fierbinte
Mai simt alcătuirea din fiecare val.**

**Îmi urcă-un fulger tresărind în piept
Ca brazdele săpate pe ogoare
Sub străveziul mării drumu-i drept
Să ne ucidem floare lângă floare.**